

KRISTUS KOLKUTTAA

Pekka Ervastian esitelmä 21.4.1930

Tuhansissa ja taasen tuhansissa kirkoissa, temppeleissä ja rukoushuoneissa ympäri kristikuntaa palvellaan, kuten sanotaan, Jumalaa, joka sunnuntai ja usein muinakin päivinä. Tästä voimme siis tehdä sen johtopäätöksen, että asiat ovat kristikunnassa hyvin. Varsinkin näin pääsiäisen aikana kaikissa kirkoissa ja temppeleissä saarnataan siitä, kuinka se Vapahtaja, joka kuoli ristinpuulla ihmiskunnan syntien tähden, pääsiäisenä nousi ylös voitettuaan kuoleman. Ja nyt Hänen ylösnousemuksensa on kaikille kristityille takeena ja todistuksena siitä, että hekin tulevat kerran ylösnousemaan. Näin pääsiäisenä vietetään juhlallisuuksin ympäri kristikuntaa tuota suurta ylösnousemuksen muistoa. Ja kaikki kristityt tuntevat sisässään, kuinka Jumala sentään on rakastanut maailmaa, kun Hän antoi ainokaisen Poikansa, että ihmiskunnalle avautuisi pelastuksen mahdollisuus. Ja kun me ajattelemme, että tätä samaa ylösnousemuksen muistojuhlaa on vietetty kristikunnassa jo satoja, satoja vuosia, pian parituhatta vuotta, niin me tietysti teemme tästä sen johtopäätöksen, että asiat ovat kristikunnassa hyvin. Uskoa on paljon maan päällä. Kristikunta seisoo nöyränä ja iloisena Jumalan edessä, ja jokainen kristitty odottaa ilolla sitä hetkeä, jolloin hän saa autuaana kuolla ja sitten ylösnousemuksen päivänä astua Herransa eteen.

Me ymmärrämme ilman muuta, että kun näin suuri lupaus on annettu kristikunnalle ja kun kaikki kristityt viettävät tätäkin muistojuhlaa ja muutenkin aina joka sunnuntai kokoontuvat palvellakseen sitä Jumalaa, joka niin suuresti rakasti maailmaa, niin me teemme sen johtopäätöksen, että kaikki tietysti kristikunnassa on hyvin, että kristityt esimerkillään näyttävät muille ihmisille, jotka eivät vielä ole kristityitä, kuinka ihanaa tämä

elämä on, kuinka kauniisti sitä voidaan elää ja kuinka tämän elämän surut ja tuskat muuttuvat miltei iloksi sen suuren odotuksen valossa, jossa kristityt elävät.

Kun me sitten avaamme silmämme ja katselemme ympärillemme ja tarkastamme, miten asiat ovat kristikunnassa, niin me huomaamme suureksi hämmästykseksemme, että kristikunnassa ei olekaan sitä kaunista ja veljellistä elämää, jota me niin luonnollisena pidimme, vaan siinä, kun sitä oikein katselemme alusta saakka, aivan läpeensä, kuuluu hyvin paljon kirouksia, äärettömiä tuskanhuutoja, kristikunnassa on pitkin matkaa ehdoin tahdoin tehty sanomattoman paljon paha. Ihmiset, jotka nimittävät itseään kristityiksi, ovat eläneet alituisessa sodassa keskenään, ovat toisiaan tappaneet ja saaneet kuvaamattomia kärsimyksiä aikaan maan päällä, eivät he ole ajatelleet toistensa kohtaloa, vaan itsekkäästi omaa maallista menestystään, antaneet veljiensä elää synnissä, köyhyydessä ja kurjuudessa ja kaikenlaisessa tuskassa. Eivät kristityt ole kokoontuneet suuriin kokouksiin rukoilemaan valoa ylhäältä, jotta he tietäisivät ja ymmärtäisivät, miten heidän on yhteiskuntansa järjestettävä ja rakennettava, eivät ole papit ja piispat ja paavit kokoontuneet etunenässä rukoilemaan ja mietiskelemään, miten he voisivat parantaa elämänsä maan päällä, niin että he voisivat parantaa toistensa vaikkapa vain ulkonaista elämää. He, jotka uskovat niin suurta saavuttavansa joskus, he, jotka uskovat saavansa lahjaksi iankaikkisen elämän ja autuuden, he ovat kääntäneet huomion yksistään tämän maailman asioihin, he ovat tässä maailmassa etsineet rikkautta ja valtaa; ja silloin ovat olleet välittämättä keinoista, millä se kaikki saavutetaan, he ovat tallanneet toistensa onnen jalkojensa alle, he ovat koettaneet nousta yhteiskunnan huipulle ja ovat antaneet toistensa itkeä ja vuodattaa verta, jotta he vain saisivat tuota himoamaansa kultaa ja valtaa. Kristityt ovat tehneet tämän elämän melkein helvetiksi monessa suhteessa. Kristityissä maissa on voinut tapahtua semmoista, kuin puolitoista vuosisataa sitten suuri Ranskan vallankumous, jolloin viatto-

mien veri vuoti maahan ja huusi ylös taivaaseen ja sitten bolsheviikkien vallankumous ja se paradiisiksi nimitetty helveti, minkä he ovat Venäjällä saaneet aikaan.

Tämä kaikki on tapahtunut kristikunnassa huolimatta siitä, että kristikunnassa on tuhansia ja tuhansia temppeleitä, kirkkoja ja rukoushuoneita, pappeja ja piispoja ja korkeita kirkon palvelijoi- ta, tuhansia ja satoja tuhansia, joiden yksinomaisena tehtävänä aina on ollut johtaa toisia ihmisiä Jumalan valtaistuimen eteen. Huolimatta siitä, että kristikunta on luovuttanut suuren, suuren osan työstä, kaikesta siitä, mitä työllä on saatu aikaan, juuri kirkkojen ja temppelien pystyttämiseksi, pappien ja pappiskunti- en ylläpitämiseksi, huolimatta siitä elämä kristikunnassa vielä tänä päivänä saattaa niin monelle, monelle olla suorastaan helvettiä, ei sentähden, että luonnonvoimat olisivat niin julmia, että luonnonvallat rankaisisivat ihmisiä ja pitäisivät heitä kärsimyksissä ja tuskassa, vaan sentähden, että ihmiset itse järjestävät olonsa maan päällä niin järjettömästi, niin sanomatto- man itsekkäästi, julmasti ja epäveljellisesti, että veljien sydämet vuotavat verta.

Kun me katselemme tätä kaikkea, niin meidän henkeemme nousee epäily ja me kysymme: mikä tämä kristikunta on, mikä tämä usko on, mikä tämä kristitty elämä on? Ja jos me menem- me kristittyjen viisaiden luo, kaikista oppineimpien arkkipiispo- jen ja piispojen ja pappien luo, niin he sanovat: „mitä me sille mahdamme, että ihmisten sielut ovat niin syntisiä, että heidän luontonsa on niin synnillinen?“ Ja kun heille sanomme: „Mutta eikö ihmisen luonto ole luonnostaan lapsellisen luottavainen, eikö se katsele toisten esimerkkiä, eikö se usko mielellään? Eihän ihminen ole paljastaan huono olento, pohjimmaltaan hän on hyvä. Sanoohan eräs kristillinen kirkkoisä: „Ihmisen sielu on luonnostaan hyvä“. Ihminen tahtoo luottaa toisiin, hän on vähän lapsellinen, ja tässä hänen lapsellisuudessaan on hänen pelastuk- sensa, koska ihmiskunnan mestari ja vapahtaja sanoo: „Ellette tule kuin lapset, ette voi tulla taivasten valtakuntaan“. Miksi ette

te, jotka olette tulleet tämän suuren lauman johtajiksi, näytä semmoista esimerkkiä, että kaikki muut kristityt suurella riemulla seuraisivat teitä? Miksi ette rukoile Jumalaa, että saisitte valaistusta sydämeenne, sieluunne ja järkeenne, että tietäisitte, kuinka teidän on elettävä ja kuinka teidän on neuvottava toisia elämään?”

Kun me näin kysymme, silloin nämä kaikista oppineimmat taas vastaavat meille. „Mitä me sille mahdamme, että itsekin olemme syntisiä ihmisiä? Mitä esimerkin näyttäjiä me olemme: Miten me voisimme sen paremmin elää kuin toiset, meissä ovat samat intohimot, halut ja ajatukset, kuin toisilla. Mekin olemme luonnostamme taipuvaisia syntiin, ja meidän on keskitettävä koko huomiomme siihen, ettemme itse lankeaisi liian karkeisiin synteihin.“ „Niinkö“, me sanomme, „siinäkö se sitten on kaikki? Silloinpa meistä tuntuu, että teidän tehtävänne on jokseenkin hatara, jos ette osaa antaa esimerkkiä muuta kuin synnin jonkinlaisessa pakenemisessä. Silloin teidän esimerkkinne on kokolailla vähäpätöinen. Me ja koko kristikunta odotamme sydämessämme, että te osaisitte näyttää esimerkkiä hyvässä, ei ainoastaan pahan pakenemisessä. Miksette uskalla astua elämän näyttämölle rohkeasti ja näyttää esimerkkiä hyvässä? Te olette aina siunanneet aseita sodassa sen sijaan, että olisitte seisoneet yhtenä miehenä mestarinne puolesta ja sanoneet: vapahtaja kielsi sodan. Hän kielsi miekkaa käyttämästä. Miksi ette olisi sitä voineet tehdä, kun kerran olette itseänne kristityiksi nimittäneet? Asia on aivan toinen, jos te tunnustatte: me olemme pakanoita, me emme ole kristityitä missään merkityksessä. Asia on silloin toinen, ei kukaan teitä silloin tuomitse, pakanoita kaikki ihmiset ovat luonnostaan ja saavat olla sitä, kunnes elämä heitä opettaa toisin olemaan. Mutta kun joka pyhä rukoillaan ja kääntyyään kristikunnan vapahtajan puoleen, niin miksei syrjästä katsoja saisi odottaa, että te jotakin kristittyinä yrittäisitte?”

Tunnustakaamme, että nyt suuren maailmansodan jälkeen on ruvettu jotain yrittämään kristikunnassakin. Kristityt ovat

alkaneet huomata, että jos sittenkin tämä meidän kristinuskomme vaatisi meiltä jotain elämän käytännössä, jos tämä ei ole turhaa uskoa ja jumalanpalvelusta, huutoa, soittoa ja laulua, vaan jos se vaatisi meiltä jotain uutta rohkeutta meidän yrityksissämme. Monet kristityt ovat heränneet niin ajattelemaan. Ja me voimme nähdä kaikkialla ympäri kristikuntaa oireita siitä, että uusi henki on tulossa. Sillä kun me katselemme asioita aivan puolueettomina, mutta silti mahdollisimman tarkkaavina totuudenetsijoinä, niin meidän mieleemme muistuu, mitä Jeesus Kristus kerran itse sanoi evankeliumin kertomuksen mukaan: „Ketuilla on luolansa, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaa.“ Ja totuudenetsijoinä todella pysähdymme ajattelemaan, että ehkä tuo sana pitää paikkansa, ehkä se ei ole turhanpäiväinen korulause, ehkä se on tosi, ehkä se ei ollut totta vain silloin, kun Jeesus vaelsi maan päällä, Galileassa. Melkein voisi sanoa, että Jeesus Kristuksella itsellään oli tyyssijoja, olihan hänellä ystäviä siellä täällä, Betaniassa oli kaksi sisarta ja heidän veljensä, jotka valmistivat hänelle parasta ravintoa, mitä heillä oli, ja pehmeimän vuoteen, mitä heidän kotinsa saattoi tarjota. Varmasti hänellä oli ystäviä, ei hän kulkenut niinkuin ryöväri ja varas, jota ei kukaan tahdo huoneeseensa, ei hän silloin ollut onneton maankiertäjä, jota kaikki kammoavat, vaan hänellä oli ystäviä, jotka pitivät häntä paraimpana vieraanaan. Saattoiko hän itsestään persoonallisesti sanoa, ettei hänellä ollut mihin päänsä kallistaa? Ei varmaankaan. Mitä hän siis tarkoitti sillä, ettei Ihmisen Pojalla ole, mihin päänsä kallistaa? Hän saattoi tarkoittaa sitä sisäistä henkeä, joka elää meissä kaikissa, sitä todellista ihmistä, jonka ajamme ulos itsestämme, koska mieluummin asumme omassa ryövärien luolassamme, koska pidämme itsessämme mieluummin kaikkia eläimiä, himoja ja haluja, ettei todellinen ihminen löydä sieltä sijaa, että todellisen ihmisen on kuljettava ympäri etsimässä, missä saisi tyyssijaa.

Jeesus on saattanut tarkoittaa sitä, mutta hän tarkoitti muuta-kin. Hän tarkoitti kyllä itseään, mutta ei nimenomaan Jeesus

Natsarealaista, joka näkyväisessä muodossa vaelsi Galileassa, vaan sitä Itseä, sitä Jeesus Kristusta, joka ei kuolisi. Hänhän sanoi silloin, ettei hän vielä ollut kuolemaa voittanut, mutta hän tiesi, että hänen täytyi sitä yrittää ja hän uskoi myös, että hän sen voittaisi. Sentähden hän ajatteli sitä Itseä, joka kuoleman voittaisi ja joka iankaikkisesti eläisi ja joka siis olisi iankaikkinen ihminen ja ihmisen ikuinen perikuva, Jumalan Poika ja Ihmisen Poika. Hän ajatteli sitä Itseä, ja hän ajatteli, että tämä hänen ikuinen, kuulematon Itsensä tulisi ristinkuoleman jälkeen ja ylösousemuksen perästä vaeltamaan maailmassa ja etsimään tyyssijaa. Ja kukaties hän hengessään näki, että syntyisi kristikunta, suuri joukko ihmisiä, satoja miljoonia ihmisiä, jotka sanoisivat itseään kristityiksi ja jotka aina temppeleissä ja rukoushuoneissa hänen nimeänsä huutaisivat ja häntäkin Herraksi nimittäisivät. Hän näki hengessään, että semmoinen kristikunta syntyisi, ja hän hengessään itki, kun hän ajatteli: „kukaties minä saan turhaan siinä kristikunnassa etsiä tyyssijaa“. Ja eikö ole näin tapahtunut, eikö ole Jeesus Kristus tänä päivänä, niinkuin aina ylösousemuksesta lähtien, vaeltanut ympäri tässä maailmassa. Hän vaeltaa näkymättömänä, mutta elävänä, omana itsenään, hän kulkee maasta maahan, hän kulkee kirkosta kirkkoon, kodista kotiin. Kaikkialla hän kolkuttaa: „Onko minulle sijaa?“ Hän kolkuttaa temppelein ovelle ja hän huomaa, että siinä temppelissä mainitaan hänen nimensä hyvin suurella kunnioituksella, ja hymy leviää jo hänen huulilleen. Hän astuu sisään ja jää pilarin nojaan katsomaan seurakuntaa ja kuuntelemaan papin saarnaa. Mutta kun hän siinä seisoo ja kuuntelee, niin hymy katoaa hänen huuliltaan, sillä hän huomaa, että jos siinä temppelissä hänen nimeänsä mainitaan, se mainitaan turhaan, se mainitaan siinä mielessä, että Jeesus Kristus voi sanoa, niinkuin hän sanoi maan päällä: „Minä en tunne teitä, jotka huudatte: Herra, Herra, ettekä tee, mitä olen käsenyt“. Huolimatta siitä, että urut soivat kauniisti ja ihmiset laulavat psalmeja, huolimatta siitä, että pappi puhuu ylen hyvin sommitel-

tua saarnaansa vedoten seurakuntansa tunteisiin ja saaden monen silmän kyynelymään, huolimatta siitä hymy katoaa Jeesus Kristuksen huulilta ja hänen täytyy surukseen kääntyä ympäri ja lähteä temppeleistä pois, siitä temppeleistä, joka on pystytetty hänen nimeensä, joka on rakennettu hänen Isänsä kunniaksi. Kuinka monessa temppeleissä täällä kristikunnassa on kristikunnan vapahtaja ja mestari sillä tavalla saanut synkistyä mielessään, tulla surulliseksi ja kääntyä oven takaa pois! Eikö näin ole tapahtunut melkein järjestään, melkein aina vuosisatojen vierieissä? Kuinka harvoin on hän, suuri vapahtaja, saanut ilolla pysähtyä johonkin rukoushuoneeseen tai temppeliin ja nähdä, että se seurakunta, joka on siinä koolla, todella yrittää noudattaa hänen käskyjään, koska sen seurakunnan jäsenet silminnähävästi rakastavat toisiaan. Sehän on aivan ensimmäinen ehto, jotta Jeesus Kristus voisi viihtyä siinä temppeleissä ja niiden ihmisten luona. Sillä jos he eivät rakasta veljiään, toisiaan, joita näkevät, kuinka he voisivat rakastaa sitä Jumalaa, jota eivät näe? Jeesus Kristuksella on niin varma merkki. Harvoin, harvoin, mutta toivokaamme: kuitenkin niin usein, ettei Jeesus ole väsynyt, on hän saanut semmoisessa temppeleissä hetken viivähtää.

Mutta Jeesus Kristus ei ole kulkenut ainoastaan temppeleissä, hän kolkuttaa jokaisen kodin ovelle: „Onkohan Ihmisen Pojalla täällä tyyssijaa?“ Ja silloin, jos hän astuu kotiin, jossa vallitsee epäsopu ja riita, jos hän astuu kotiin, jossa isä ehkä hoipertelee päihtyneenä, jossa äiti ehkä sadattelee ja päästelee turhanpäiväisiä sanoja suustaan, toruen ja moittien miestänsä ja lapsiaan, jos hän astuu kotiin, jossa lapset eivät tunne luottamusta vanhempiinsa, jossa heidän pienet sydämensä itkevät sentähden, että he – niin pieniä kuin ovatkin – näkevät, että vanhempansa elävät synnissä ja paheissa, niin semmoisesta kodista täytyy vapahtajan kääntyä. Ei ole hänellä tyyssijaa. Mutta meidän täytyy kuitenkin sanoa, että varmasti enemmän on Jeesus Kristus sentään Ihmisen Poikana löytänyt tyyssijaa kodeissa kuin kirkoissa, sillä kirkoissa

on eletty juhlaelämää, mutta kodeissa on eletty jokapäiväistä, tavallista elämää. Ja kun Jeesus on astunut kynnyksen yli ja nähnyt isän, joka tekee työtä perheensä puolesta, kun hän on nähnyt äidin, joka unohtaa itsensä valmistaakseen kodin viihtyisäksi, onnelliseksi, rauhalliseksi miehelleen ja lapsilleen, kun hän näkee kodin, missä lapset iloisina leikkivät ja suruissaan täynnä luottamusta aina kääntyvät äidin ja isän puoleen, silloin on hän kuiskannut: „Tässä kodissa on minulla tyyssija, tässä kodissa voi Ihmisen Poika asua.“

Koti on ensimmäinen temppele, koti on se kirkko ja alttari, joka on kaikkia ihmisiä kaikista lähinnä. Jollemme osaa jokapäiväisessä elämässämme luoda kodista rukoushuonetta ja temppeleitä, kuinka sitten voisimme luoda temppelein semmoisia, todellisia temppeleitä, että Ihmisen Poika voisi niissä viihtyä?

Tätä vaellusta Jeesus Kristus yhä kulkee. Hän kulkee ympäri kristikunnassa, ympäri pakanamaailmassa. Monet enkelit häntä auttavat. Pakanamaailma, niinkuin me sanomme, kaikkien vanhojen uskontojen ja kulttuurien suuret mestarit ja vapahtajat ovat Jeesus Kristuksen työtovereita, lähettäjiä, enkeleitä, ja he valvovat ja pitävät huolta ihmiskunnasta hänen nimessään, ja hän käy käynnillä niissäkin toisissa uskonnoissa ja kulttuureissa. Silloin hän löytää yksilöitä, koteja ja myös temppeleitä, joissa hänelle annetaan tyyssijaa. Mutta kun me kristikunnassa uskomme ja aina sanomme, että Jeesuksen Kristuksen ylösnousemus tulee meidänkin osaksemme, mekin saamme ottaa siihen osaa, mekin tulemme iankaikkisiksi olennoiksi, kun me temppeleissä sillä tavalla saarnaamme ja julistamme ja huudamme, niin Jeesus Kristus katselee kauan, hän ei silloin jaksaa hymyillä, hän katselee surullisesti ja ajattelee: „Oi, te minun rakkaat veljeni, kuinka suuresti te erehdytte, jos te luulette, että minä voisin antaa ylösnousemusruumiini teille, ennenkuin olette minun. Kuinka voisin noita kuolemattomia siemeniä panna teidän ruumiinne maaperään, jollette ota minua vastaan? En

väkisin voi sitä tehdä. Teidän täytyy ottaa minut vastaan, kutsua minut luoksenne, avata sydämenne ovet minulle.“

Turhaa on siis meidän puheemme, uskomme ja huutomme, että me tulemme Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksessa iankaikkisiksi olennoiksi, jollemme ota mestaria vastaan, jollemme anna Ihmisen Pojalle tyyssijaa oman sydämemme pyhäkössä, jollemme tee, niinkuin mestari on sanonut: „Tehkää, mitä olen teille käsenyt, täyttäkää minun neuvoni, eläkää niin, että voin antaa teille Pyhän Hengen. Eläkää minun neuvojeni ja käskyjeni mukaan, silloin vasta ja vain silloin, jos otatte minut vastaan itseenne niin, että tahdotte elää minun hengessäni, pyhässä totuuden ja rakkauden hengessä, vasta silloin, kun te olette siinä hengessä puhdistuneet, vasta silloin minä voin antaa teille iankaikkisen elämäni, kuolemattoman ruumiini. Silloin te tulette osallisiksi minun ylösnousemuksistani, silloin, mutta ei ennen. Älkää, houkkiot, luulko, että iankaikkinen elämä on jokin tyhjänpäiväinen lahja, joka annetaan ilman muuta. Ymmärtäkää: iankaikkinen elämä tulee ainoastaan sille, joka ottaa Pojan vastaan, joka noudattaa minun käskyjäni, joka elää totuuden hengessä. Mutta silloin iankaikkinen elämä varmasti tulee, silloin varmasti myöskin teidän ruumiinne alkavat syntyä uudestaan, silloin varmasti teidän ruumiinne alkavat puhdistua ja muuttuvat ja tulevat arvokkaiksi, niin että synty ei niissä viihdy, ettei pahaa niissä enää ole, vaan ainoastaan taivaallisella mannalla on niissä tyyssija. Taivaallinen ravinto, joka on Isän Jumalan elävä sana, laskeutuu teidän ruumiiseen, teidän ruumiinne muuttuu, kirkastuu. Ja vaikka, rakkaat opetuslapset, vaikka kestäisi elää useampia jälleensyntyimiä, ennenkuin teidän ruumiinne on kokonaan puhdistunut, niin tietäkää: tulee varmasti se hetki, jolloin iankaikkisuuden ylösnousemuksen pyhä siemen on kasvanut teidän ruumiissanne niin, että sekin nousee kuolleista, niinkuin minun ruumiini pääsiäisaamuna nousi.“